

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudců Mgr. Věry Jachurové a Mgr. Bc. Jana Schneeweise v právní věci

žalobce: **A. S.**
bytem

zastoupeného advokátem JUDr. Radkem Bechyně
sídlem Kolín, Legerova 148

proti

žalovanému: **Ministerstvo dopravy ČR**
se sídlem Praha 1, nábreží Ludvíka Svobody 1222/12

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 7. 2019, č. j. 944/2019-160-SPR/3

takto:

- I.** Žaloba se zamítá.
- II.** Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva dopravy, odboru agend řidičů uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravněsprávních činností (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 5. 10. 2018, č. j. MHMP 1566244/2018 (dále též „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“). Tímto rozhodnutím byly podle ustanovení § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“) zamítnuty námitky žalobce proti záznamu 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče ke dni 17. 12. 2017 a tento záznam byl potvrzen.

2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že správní orgán I. stupně je v řízení o námitkách oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam v registru řidičů, zda tento záznam byl proveden zcela v souladu se způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému hodnocení jednání obsaženému v příloze k zákonu o silničním provozu. V daném případě byly podklady shledány způsobilými pro záznam v registru řidičů. Zároveň platí, že správní orgán I. stupně zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, neboť je na ně nutné nahlížet jako na správné a zákonné do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zruší (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9.6.2016 č.j. 6 As 233/2015-58 a ze dne 26. 5. 2016 č.j. 5 As 168/2014-44).
3. Oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, resp. příkazem na místě, by mělo obsahovat všechny obligatorní náležitosti pokutového, resp. příkazového bloku s výjimkou podpisů. V takovém oznámení musí být přiměřeně uveden popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměra sankce, resp. správního trestu, přičemž je možné s ohledem na specifikace blokového řízení přijmout i strohé a zkratkové formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení, resp. příkazem na místě uložena (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2016 č.j. 7 As 63/2016-47 a ze dne 4. 9. 2012 č.j. 7 As 94/2012-20). Žalovaný konstatoval, že všechna oznámení o uložení pokuty, která jsou založena ve spise, jsou dostatečně přesná. Identifikují žalobce jako přestupce, označují místo a čas spáchání přestupků, specifikují, jakého přestupkového jednání se dopustil, uvádí, k porušení jakého ustanovení zákona o silničním provozu tím došlo a že za tato jednání byly žalobci uloženy blokové pokuty.
4. Žalovaný dále uvedl, že správní orgán I. stupně nebyl povinen v posuzované věci pokutové, případně příkazové bloky obstarávat, neboť oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, resp. příkazem na místě, jsou dostatečnými podklady. Zdůraznil, že ne každé zpochybnění údajů v oznámení o uložení pokuty nutně vede k povinnosti správního orgánu vyžádat další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24.8.2010 č.j. 5 As 39/2010-76 a ze dne 4. 1. 2012 č.j. 3 As 19/2011-74). Poukázal na to, že žalobce obecně zpochybnil náležitosti pokutových bloků v podání a následně tyto pochybnosti specifikoval až v odvolání, z čehož je zřejmé, že správní orgán I. stupně nebyl povinen pokutový, resp. příkazový blok obstarávat, neboť již bylo vydáno meritorní rozhodnutí. Řízení o námitkách není sankčním správním řízením, a proto se zde plně uplatní zásada koncentrace řízení, kterou žalobce nenaplnil. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2017 č.j. 8 As 186/2016-35, v němž soud jako nedůvodnou vyhodnotil námitku stěžovatele, že řízení o námitkách není ovládáno zásadou koncentrace řízení.
5. K námitce legitimního očekávání, kterou žalobce dovozoval z odlišných rozhodnutí krajských úřadů, žalovaný uvedl, že není vázán právním názorem podřízeného správního orgánu. Podotkl rovněž, že vzhledem k časovému odstupu a vývoji judikatury je zřejmé, že se správní praxe změnila. Připomenul také relativní vázanost správních orgánů dosavadní správní praxí (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009 č.j. 6 Ads 88/2006-132). Žalobcem blíže neupřesněná rozhodnutí jiných správních orgánů neprokazují, že zde existuje správní praxe, která by žalobci zakládala legitimní očekávání. Nanejvýš může být tímto prokázána nejednotnost v aplikaci rozhodných

právních norem panující mezi jednotlivými krajskými úřady, a takovou nejednotnost je vhodné odstranit.

6. Žalovaný pro úplnost odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 7. 2018 č.j. 10 As 141/2018-40 (konkrétně citoval body 7, 13 a 14 tohoto rozhodnutí), ve kterém se soud vyjádřil k formálním nedostatkům pokutových bloků a neustále se opakujícím shodným námitkám zástupce žalobce. Ohledně posouzení neustále se opakujících se námitek citoval rovněž body 8, 9 a 10 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 1. 2019 č.j. 8 As 77/2018-47.
7. K ostatním odvolacím námitkám uvedl, že rozsah reakce na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry, případně i s akceptací odpovědi implicitní, tzn. že na určitou námitku lze reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí správní orgán prezentuje od názoru odvolatele odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní způsobem, který poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí.
8. Na závěr dodal, že odvolací námitky žalobce jsou zcela totožné bez ohledu na projednávaný případ (viz například č.j. odvolacího správního orgánu 497/2019-160-SPR, 502/2019-160-SPR).
9. Žalobce v žalobě v prvním žalobním bodě namítl porušení zásady legitimního očekávání. Přestože v odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí poukázal na dvě rozhodnutí odvolacího správního orgánu (Krajského úřadu Moravskoslezského kraje), z nichž jako běžná praxe vyplývá povinnost správního orgánu posuzovat i jednotlivé podklady z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznam bodů, žalovaný tyto důkazní prostředky zcela ignoroval. Tato zásada se *de iure* sice týká vždy jednoho konkrétního správního orgánu, avšak v případě orgánů veřejné moci, jakými jsou krajské úřady, kterých existuje na území České republiky pouze třináct, by měla existovat ustálená či alespoň obdobná praxe při posuzování věcí shodných či obdobných. Není žádoucí, aby totožný správní orgán, pouze v jiné místní působnosti, rozhodoval a postupoval zcela odlišně, neboť by tím byla dotčena rovnost účastníků před zákonem. Ke shodným závěrům ohledně posuzování způsobilosti a formální správnosti jednotlivých podkladů pro záznam bodů dospěl podle žalobce i Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 25. 7. 2019 č.j. 1 As 353/2018-52.
10. Ve druhém žalobním bodě žalobce namítl nezpůsobilost podkladů pro záznam bodů. Uvedl, že oznámení od věcně příslušných oddělení policie, kterými je oznamována skutečnost, že žalobce měl spáchat přestupek a že bylo vydáno rozhodnutí v blokovém řízení, nemůže být dostatečným důkazem a musí být vždy porovnáno s předmětným rozhodnutím, aby byla vyloučena možná chyba lidského faktoru či možná zvlé orgánu veřejné moci.
11. Žalobce dále uvedl, že v případě nezastavení na signál „stůj“ není dostatečným popisem přestupku formát „jízda na červenou aj.“, neboli že z vydaného rozhodnutí musí být zřejmé, že přestupce porušil povinnost vymezenou v ustanovení § 4 písm. c), případně § 70 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu a skutečně se dopustil přestupku tím, že nerespektoval pokyn stůj, nikoli „jel na červenou“. V případě porušení povinnosti být za jízdy připoután bezpečnostním pásem není dostatečným popisem přestupku formát „neužil

bezpečnostní pásy, nepřipoután bezpečnostním pásem, nepřipoután BP, pásy aj.“. Z vydaného rozhodnutí musí být zřejmé, že přestupce porušil tuto povinnost za jízdy a dopustil se jí jako řidič motorového vozidla, neboť pokud je osoba nepřipoutaná jako spolujezdec, jedná se sice o přestupek, avšak takovýto přestupek nepodléhá evidenci bodů v bodovém hodnocení řidiče. V případě porušení povinnosti nedržet za jízdy v ruce či jinak manipulovat s telefonním přístrojem není dostatečným popisem přestupku formát „telefonování za jízdy aj.“, neboť z vydaného rozhodnutí musí být zřejmé, že přestupce porušil povinnost za jízdy a dopustil se jí jako řidič motorového vozidla, tedy že pouze netelefonoval např. se sadou hands-free. Z rozhodnutí musí být dále zřejmé, kde a kdy mělo ke spáchání přestupku dojít, tj. aby bylo možno vyloučit, že přestupek se stal mimo pozemní komunikaci a přestupce měl být trestán dle zákona o přestupcích a nikoli dle zákona o provozu na pozemních komunikacích. Údaje v rozhodnutí by měly být uvedeny čitelně, srozumitelně a přehledně tak, aby rozhodnutí mohlo být přezkoumáno. Pokud jsou údaje uvedené v rozhodnutí nečitelné, není možné na základě takového rozhodnutí evidovat body v bodovém hodnocení řidiče, neboť z rozhodnutí nejsou zřejmé okolnosti daného přestupku.

12. K pokutovým blokům ze dne 17. 12. 2017 (pozn. soudu: v žalobě je chybně uvedeno datum 17. 11. 2017), 12. 8. 2017, 18. 4. 2017 a 11. 1. 2017 žalobce namítl, že údaje na nich uvedené jsou částečně nečitelné, nejsou přesně vypsány požadované údaje, například požadavek na uvedení rodného čísla a data narození, rovněž ověření totožnosti není dle popisu uvedeného v předmětném rozhodnutí dostačující. Přezkoumatelným způsobem není uvedena doba spáchání přestupku, údaje o datu a čase spáchání přestupku nejsou uvedeny, jsou vlivem zápisu nečitelné a nejsou uvedeny kompletně. Dále není jednoznačně stanoveno místo spáchání přestupku, kdy údaj o místě neobsahuje veškeré údaje potřebné pro přesné stanovení místa. Název obce i název ulice, kde mělo ke spáchání přestupku dojít, není úplný, resp. je uveden v nesrozumitelné zkratce. Z popisu přestupkového jednání nevyplývá jednoznačná skutková podstata popsání jednání, není jednoznačné propojení s povinností stanovenou zákonem, rovněž právní kvalifikace je zapsána ve zkratkovitém zápisu, a tudíž není zřejmé, o jakou konkrétní právní normu se jedná. Zároveň je znemožněno přesné určení jednání přestupce i jeho odpovědnost za toto jednání, včetně posouzení oprávněnosti uložené sankce. Výše sankce není zcela zřetelná, údaj o výši sankce chybí či není úplný. Přezkoumatelný není údaj o místě, kde bylo rozhodnutí vydáno, rovněž není přezkoumatelné, zda jsou uvedeny veškeré požadované údaje o oprávněné osobě, která měla rozhodnutí vydat, a to včetně podpisu této osoby. Data vyhotovení a převzetí rozhodnutí účastníkem jsou uvedena tak, že znemožňují přezkoumatelnost rozhodnutí. Z rozhodnutí není také přezkoumatelný podpis účastníka, který prokazuje souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení. U pokutových bloků ze dne 17. 12. 2017 a 12. 8. 2017 není přezkoumatelným způsobem uvedeno, zda bylo přestupkové jednání spácháno úmyslně či z nedbalosti.
13. Žalobce na závěr druhého žalobního bodu s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014 č.j. 4 As 127/2014-39 shrnul, že zpochybnil způsobilost pokutového bloku jako podkladu pro záznam bodů do registru, neboť z předmětných rozhodnutí není patrné komu, kdy a kde, potažmo za jaký přestupek byla uložena pokuta v blokovém řízení, tj. přestupek není vymezen jako konkrétní a individualizované jednání, přičemž tento nedostatek nelze zhojit připustností strohých a zkratkovitých formulací.

14. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Ve vyjádření k žalobě konstatoval, že zhodnotil veškeré podklady obsažené ve spise v jejich vzájemné souvislosti a nikoli pouze jednostranně v neprospěch žalobce. Obstarané podklady pro záznam bodů jsou dostatečné, přičemž žalobci se nepodařilo tyto podklady věrohodně zpochybnit. Žalovanému je z úřední činnosti známo, že podané odvolání obsahuje tzv. typizované námitky (jedná se o šablonu, která je univerzálně používána JUDr. Bechyněm), kdy žalobce zpochybňuje formální náležitosti jednotlivých pokutových bloků či rozhodnutí. V žalobě jsou na straně 4 pod bodem b) uvedena čísla pokutových bloků, která jsou zcela shodná s čísly uvedenými v žalobě projednávané u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 5 A 235/2018 a sp. zn. 3 A 243/2018, přičemž uváděná čísla pokutových bloků nejsou vůbec součástí spisové dokumentace a s případem žádným způsobem nesouvisí. Ze žaloby je zřejmé, že právní zástupce žalobce pouze kopíruje žalobní námitky z jiných žalob (například žalobní námitky uplatněné ve věcech vedených Městským soudem v Praze pod sp. zn. 6 A 161/2018, 5 A 70/2018 a 5 A 235/2018).
15. Žalovaný dále uvedl, že řízení o námitkách je na rozdíl od přestupkového řízení ovládáno zásadou koncentrace řízení, kterou žalobce nenaplnil. Připomenul, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, která se zabývá nedostatky pokutových bloků, přičemž se jedná o případy, ve kterých taktéž vystupuje pan JUDr. Bechyně jako zástupce. Vzhledem ke shodnému charakteru námitek jsou odkazovaná rozhodnutí na věc plně aplikovatelná. K argumentaci rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2019 č.j. 1 As 353/2018-52 pak žalovaný uvedl, že závěry tohoto rozhodnutí na projednávanou věc nedopadají, neboť Nejvyšší správní soud se v tomto rozsudku vůbec nezabýval námitkou koncentrace řízení.
16. Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
17. Podle § 123b odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu *záznam v registru řidičů provede příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností ke dni uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení nebo ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o uložení sankce za přestupek, rozhodnutí o uložení sankce za jednání vojáka označené za přestupek ve zvláštním právním předpise, rozhodnutí o uložení kázeňského trestu za jednání mající znaky přestupku anebo rozhodnutí, kterým se ukládá trest za trestný čin, nebo ke dni nabytí právní moci rozhodnutí o podmíněném odložení podání návrhu na potrestání nebo podmíněném zastavení trestního stíhání, a to nejpozději do 5 pracovních dnů ode dne, kdy mu bylo doručeno oznámení o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení.*
18. Na úvod soud považuje za potřebné předeslat, že řízení o námitkách proti záznamu do evidenční karty řidiče nelze považovat za další, resp. kvazi opravný prostředek proti rozhodnutí o přestupku podle zákona o silničním provozu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2016 č.j. 7 As 277/2015-41). Předmětem řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidiče je toliko posouzení, zda byly záznamy bodů v registru řidičů provedeny v souladu se zákonem, tj. zda podkladem pro záznam bylo pravomocné rozhodnutí, zda počet zaznamenaných bodů odpovídá spáchanému přestupku atd. (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21.2.2019 č.j. 1 As 467/2018-37). V rozsudku ze dne 26. 9. 2019 č.j. 3 As 298/2017-23 Nejvyšší správní soud vyložil, že: „Pro provedení zápisu bodů do registru řidičů (§ 123b zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů) je třeba vycházet z toho, že: 1)

Existence pokutového bloku (či alespoň jeho kopie) není podmínkou sine qua non pro provedení odpovídajícího bodového záznamu; 2) Při provádění záznamu lze vycházet i z oznámení o uložení pokuty, jsou-li v něm uvedeny obligatorní náležitosti vyžadované pro pokutový blok; 3) Ke zpochybnění skutečností podávajících se z oznámení o uložení pokuty (vyvolávající nutnost dalšího dokazování) nepostačí pouhé tvrzení dotčené osoby, že se toho kterého přestupku nedopustila – tato tvrzení musí být konkretizována a zásadně též podepřena odpovídajícími důkazními návrhy.“ V námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů bude typicky možno uplatňovat výhrady v tom smyslu, že řidič žádný přestupek vůbec nespáchal, přesto mu byly v registru řidičů zaznamenány body, příp. že ke spáchání přestupku z jeho strany sice došlo, nicméně byl mu zaznamenán nesprávný (vyšší) počet bodů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2012 č.j. 5 As 118/2011-103).

19. V rozsudku ze dne 4. 1. 2012 č.j. 3 As 19/2011-74 Nejvyšší správní soud upřesnil, že ne každé zpochybnění údajů zakládá povinnost správního orgánu, aby si vyžádal další listiny, které by tyto údaje prokazovaly. Je třeba rozlišovat případy, kde je námitka řidiče vyjádřena jen obecně, od případů, kdy řidič uvede i další relevantní skutečnosti, které jeho tvrzení blíže specifikují. Správní orgán je totiž povinen vedle těchto tvrzení řidiče posuzovat jak kvalitu tvrzení řidiče, tak kvalitu oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení. V rozsudku ze dne 26. 5. 2016 č. j. 7 As 63/2016-47 Nejvyšší správní soud zdůraznil, že: „[n]ámitkami, ve kterých přestupce upozorňuje na formální nedostatky pokutových bloků, se přísluší správním orgánům zabývat pouze do té míry, v jaké jsou namítané nedostatky schopny zpochybnit způsobilost jednotlivých podkladů pro záznam. (...) To znamená, že namítaná pochybení musí být natolik závažná, že oznámení či rozhodnutí podle § 123b zákona o silničním provozu nelze jako podklad pro zápis vůbec použít, např. z důvodu jeho nesrozumitelnosti, či dokonce nicotnosti.“
20. V nyní projednávané věci uplatnil žalobce v námitkovém řízení zdánlivě sice podrobné, avšak ve vztahu k jednotlivým pokutovým blokům (přestupkům), resp. oznámením o záznamu bodů zcela neindividualizované námitky. Na tomto místě musí soud nejprve odmítnout dílčí argumentaci žalovaného týkající se uplatnění zásady koncentrace řízení. Názor o neaplikovatelnosti § 82 odst. 4 správního řádu na námitkové řízení ve věci záznamu bodů do registru řidičů byl totiž jasně vysloven, srozumitelně vysvětlen a zopakován ve větším počtu rozsudků Nejvyššího správního soudu. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2017 č.j. 8 As 186/2016-35, kterého se žalovaný dovolával, je ojedinělým rozhodnutím vybočujícím z jinak ustálené judikatury, nadto v něm zaujatý excesivní názor byl vysloven mimo vlastní rozhodovací důvody (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2021 č.j. 6 As 174/2019-35 či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2021 č.j. 6 As 174/2019-44). Žalovaný nicméně nezůstal jen u této (nesprávné) argumentace a k odvolacím námitkám žalobce se v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyjádřil konkrétně tak, že tyto nepovažuje za způsobilé zpochybnit podklady pro záznam bodů, jelikož se jedná o námitky obecné a navíc shodné s námitkami, které zástupce žalobce uplatňuje opakovaně v jiných řízeních. Žalovaný tak učinil spolu s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu, v níž byla posuzována otázka náležitostí pokutových bloků i opakující se a především jen obecné námitky.

21. S tímto názorem žalovaného se soud plně ztotožňuje. Žalobce v žalobě pouze zopakoval námitky, které uplatnil v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Ačkoli nebyl limitován koncentrací skutkových tvrzení a důkazních návrhů do řízení před správním orgánem I. stupně, možnosti uplatnit relevantní námitky až v odvolacím řízení nevyužil. V žádné z uplatněných odvolacích námitek totiž nerozvedl, jakou konkrétní podobu má vytýkaná vada pokutového bloku mít, neboť se omezil jen na typově obecnou a blíže nespecifikovanou charakteristiku možného nedostatku či vady, nadto zcela shodnou ve vztahu k předmětným čtyřem pokutovým blokům. V usnesení ze dne 23. 4. 2021 č.j. 6 As 174/2019-35 rozšířený senát Nejvyššího správního soudu konstatoval, že z dosavadní judikatury praxe Nejvyššího správního soudu nevyplývá závěr, že by o námitkách mělo být rozhodnuto vždy jediné na základě vyžádaných pokutových bloků. Zároveň uzavřel, že námitky uplatňované paušálně, typizovaně, šablonovitě a bez ohledu na konkrétní skutkové okolnosti mohou být hodnoceny jako nevěrohodné. V rozsudku ze dne 2. 6. 2021 č.j. 6 As 174/2019-44 se pak Nejvyšší správní soud zabýval posouzením obdobně uplatněných námitek, jako je tomu v nyní projednávané věci, přičemž dospěl k závěru, že: „(...) žalobce v odvolání proti rozhodnutí magistrátu uplatnil paušální námitky, které stěžovatel mohl vypořádat, aniž by si k tomu musel vyžádat pokutové bloky. Žalobce zpochybnil prakticky všechny náležitosti pokutových bloků (vymezení osoby přestupce, popis skutku, právní kvalifikaci, výši uložené sankce, místo vydání rozhodnutí, údaje o oprávněné osobě, datum vyhotovení a převzetí žalobcem, podpis žalobce), a to ve vztahu k oběma pokutovým blokům zcela shodně. Za této situace lze bez dalšího vyhodnotit žalobcovy námitky jako paušální, typizované, a tudíž a priori nevěrohodné. Trvat za této situace na tom, aby správní orgány všechny bloky vyžádaly a zkontrolovaly, by z námitkového řízení učinilo řízení oficiální, jakým zjevně není.“ Soud pouze pro úplnost dodává, že Nejvyšší správní soud rozhodoval o žalobě, kterou v zastoupení účastníka řízení podal tentýž právní zástupce jako v této věci a která je strukturou prakticky shodná s nyní projednávanou žalobou.
22. Lze doplnit, že zjevné účelovosti a nevěrohodnosti žalobních a potažmo i odvolacích námitek nasvědčuje také skutečnost, že žalobce do žaloby zakomponoval pasáž, která se evidentně týká zcela jiných pokutových bloků a jiných přestupců [bod b) žaloby]. Nepochopitelné je rovněž to, že k žalobě připojil kopie oněch s žalobou nesouvisejících pokutových bloků namísto toho, aby jako důkaz předložil inkriminované pokutové bloky (jejich kopie). Je také třeba poznamenat, že žalobce nikterak nevyjevil důvod, pro který napadá (údajně) formální nedostatky pokutových bloků. Ze žaloby (i z odvolacích námitek) totiž nelze seznat ani to, zda žalobce namítá, že se přestupků vůbec nedopustil, či zda mu za jejich spáchání byl udělen nesprávný (vyšší) počet bodů. Soud proto shodně jako Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 6. 2021 č.j. 6 As 174/2019-44 uzavírá, že toliko obecně formulované námitky žalobce nemohly založit důvodné pochybnosti o správnosti oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, a žalovaný proto nebyl povinen pokutové bloky vyžadovat. Námitka nezpůsobilosti podkladů pro záznam bodů tedy důvodná není.
23. Soud nepřisvědčil ani námitce porušení zásady legitimního očekávání. Jak již uvedl výše, judikatura správních soudů přikládá význam pouze těm námitkám, které jsou natolik konkrétní, že mohou založit důvodnou pochybnost stran kvality a správnosti oznámení o uložení pokuty. Naopak paušální a nikterak konkretizované námitky lze hodnotit jako nevěrohodné, a tudíž irelevantní z hlediska povinnosti správního orgánu vyžádat si další podklady pro kontrolu správnosti oznámení o uložení pokuty. Žalobce nadto ani nijak nepřiblížil, v jakých skutkových aspektech považuje odkazovaná rozhodnutí správních

orgánů za srovnatelná s jeho věcí, a již proto je pouhý obecný odkaz na jiná rozhodnutí bezpředmětný. Se žalovaným lze souhlasit i v tom, že se správní praxe vzhledem k časovému odstupu od vydání odkazovaných rozhodnutí změnila, přičemž je naopak žádoucí odstranit nejednotnost, která v praxi jednotlivých krajských úřadů může přetrvávat.

24. Poté, co soud přezkoumal zákonnost napadeného rozhodnutí ve spojení s rozhodnutím správního orgánu I. stupně, na které v souladu s ustálenou judikaturou nahlížel jako na jeden celek, dospěl k závěru, že obě rozhodnutí byla vydána v souladu se zákonem, jsou dostatečně odůvodněná, určitá a srozumitelná. Žalobce se prokazatelně opakovaně (ve čtyřech případech) dopustil porušení zákona o silniční dopravě, za což mu byly v blokovém řízení uloženy pokuty a následně i zaznamenány body. Po dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení byl žalobce vyzván k odevzdání průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění. Soud v řízení neshledal ani žádné procesní chyby a ztotožnil se s odůvodněním napadeného rozhodnutí, v němž se žalovaný dostatečně vypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce.
25. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Za splnění podmínek zakotvených v § 51 odst. 1 s. ř. s. tak učinil bez nařízení ústního jednání.
26. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve věci úspěšná a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 27. října 2021

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu